

100 let Planinskega društva za Selško dolino Železniki

Rado Goljevšček

Pred natanko 100 leti je bilo ustanovljeno eno prvih društev v Selški dolini, Selška podružnica Slovenskega planinskega društva. Kot naslednik te nekdanje organizacije bo Planinsko društvo za Selško dolino Železniki letos slovesno obeležilo visok jubilej.

Planinsko društvo je bilo ustanovljeno 24. januarja 1907 na Češnjici, kot 19. podružnica SPD z imenom Selška podružnica SPD. Prve naloge odbora so bile zbiranje novih članov, markiranje poti, prav kmalu pa se je pojavila tudi ideja, da bi na Ratitovcu zgradili planinsko domovanje. Zaradi tega so bile sprožene različne akcije z namenom pridobivanja finančnih sredstev in materiala. Delo je žal prav kmalu prekinila prva svetovna vojna. Za štiri leta je bilo treba pozabiti na tovrste načrte, saj je bila prva skrb, kako preživeti negotovo prihodnost. Vojna je minila, s seboj pa je prinesla drugo težavo. Meja med novonastalo državo SHS in kraljevino Italijo je bila začrtana prav čez Ratitovec in tako so se naši kraji nenadoma pojavili v obmejnem pasu. Šele konec leta 1920 je Rapalska pogodba omenjeno mejo premaknila vsaj nekoliko proti zahodu na greben preko Možica in Porezna. Storjena pa je bila nepopisna škoda za slovensko prebivalstvo, ki je bilo na ta način razdeljeno, njegov velik del pa ločen od večine in podvržen krutemu pritisku raznarodovanja.

Dr. Rudolf Andrejka.

V novonastali državi so se razmere počasi umirile in omogočile ponovno delovanje društva oziroma podružnice SPD, če se izrazimo v takratnem jeziku. Prav gotovo pa je za ponovno oživitev dejavnosti, predvsem pa za oživitev prizadevanj za graditev planinske koče na Ratitovcu imel največ zaslug dr. Rudolf Andrejka, ki je postal leta 1922 društveni tajnik. Dr. Andrejka je bil v tem času okrajni glavar

Gradnja
Krekove koče
septembra 1923.

za ljubljansko okolico, kot profesor pa je predaval upravno pravo na ljubljanski fakulteti. Bil je velik planinski navdušenec in pisec mnogih zgodovinsko-zemljepisnih člankov, ki so opisovali med drugim tudi Škofjo Loko in Selško dolino. Njemu samemu so ti kraji močno prirasli k srcu, zlasti ko se je poročil z Miciko Tavčar iz Selc. Dr. Andrejka je bil neumoren delavec in nadvse sposoben organizator. Prav njemu pripada največja zasluga, da je bila planinska kočica na Ratitovcu dograjena v tem gospodarsko dokaj neugodnem času.

Veliko je bilo zbranih sredstev, še preden so naši predniki začeli leta 1923 graditi kočico na Ratitovcu. Še vedno pa so bili stroški gradnje tako visoki, da se je morala podružnica izdatno zadolžiti predvsem pri malih posojilnicah v Selški dolini in v Škofji Loki. Ko je bila kočica leta 1925 dograjena in 9. avgusta slavnostno odprta, je s seboj prinesla tudi težko breme – dolgove, ki jih že od prej obubožano društvo ni moglo odplačati. Zaradi tega je društvo že v začetku leta 1926 začelo iskati investitorja, ki bi bil sposoben poplačati dolgove, v zameno pa bi mu dali v upravljanje oziroma last tudi kočico na Ratitovcu. Takega investitorja so dobili v Osrednjem odboru Slovenskega planinskega društva – predhodniku današnje planinske zveze Slovenije. S tem je začela zamirati ostala društvena dejavnost, zaradi česar se

je sedež selške podružnice najprej pod imenom Selško-škofjeloška podružnica SPD leta 1929 preselil v Škofjo Loko, potem pa je podružnica v nekaj letih izgubila še del naziva, ki je kazal na njen izvor, in je bila po letu 1934 le še Loška podružnica SPD.

Prvi poskusi, da bi v Selški dolini ponovno ustanovili planinsko društvo, so bili že leta 1946. Toda preveč je bilo dela s povojno obnovo in hkrati tudi bojazni, saj je bil še kako živ spomin na predvojno prenehanje društva. Tako je bilo do uradne ponovne oživitve treba počakati še štiri leta, do 26. februarja 1950, ko je bil ustanovni občni zbor novoustanovljenega planinskega društva za Selško dolino. Duša in najmočnejša gonilna sila novega društva je bil prav gotovo Drago Dolenc iz Železnikov, ki je opravljal delo tajnika. Ob njem so bili še predsednik Jože Veber iz Selc in ostali odborniki.

Kot prvo in najvažnejšo si je odbor zadal nalogo, da prične s pripravami za postavitve nove kočice na Ratitovcu, ki je bila med vojno požgana. Čeprav se danes zdi samoumevno, da je kočico na Ratitovcu nameravalo zgraditi domače planinsko društvo, takrat ni bilo tako. Isti namen je imelo tudi PD Medvode, ki je po dogovoru s Planinsko zvezo Slovenije nameravalo na Ratitovcu postaviti svojo postojanko. Potrebno je bilo precej dogovarjanja in dokazovanja, da je PD Medvode odstopilo od svoje namere. Druge

Kočica na Ratitovcu pred drugo svetovno vojno.

Kljub slabemu vremenu se je na otvoritvi nove kočje zbrala velika množica planincev.

pomembne naloge novega društva so bile: pridobivanje članstva, urejanje in markiranje poti, zaščita gorske narave in organizacija izletov.

Z velikim trudom in organizacijskimi težavami je bila kočja postavljena in uradno odprta 18. julija 1954. Zatem je bila še dvakrat povečana. Leta 1968 je bila otvoritev prizidka, v katerem je druga jedilnica in nad njo skupna ležišča. Drugo povečanje je kočja doživela leta 1987, ko so v novem prizidku dobile prostor sodobne sanitarije, v nadstropju pa dodatna spalnica.

Poleg oskrbovanja kočje se je društvo ves čas ukvarjalo tudi z drugimi raznovrstnimi aktivnostmi, ki so spadale v njegovo domeno.

Danes ima Planinsko društvo za Selško dolino razvejan spekter dejavnosti. Večina nas pozna predvsem po popolnoma prenovljeni Krekovi koči na Ratitovcu, ki predstavlja tudi velik delež pri aktivnostih. Kočja nudi gostoljubje planincem preko celega leta. Izven sezone je sicer odprta samo ob vikendih in za praznike, medtem ko so njena vrata med sezono odprta vsak dan in vsakemu obiskovalcu. Prijetna, povsem obnovljena kočja omogoča zavetje in oskrbo vsem, ki pridejo na vrh.

Kljub temu da je bila kočja dodobra prenovljena do svoje 50-letnice, ki smo jo praznovali leta 2004,

ves čas zahteva veliko dela. Predvsem je potrebno njeno dobro oskrbovanje, saj je prav ta dejavnost najbolj vidna in jo obiskovalci najbolj opazijo. Treba je torej zagotoviti, da je kočja odprta, da je v njej primerno osebje, ki ima gostom, ki pridejo na Ratitovec, tudi kaj ponuditi. Za to se potruži predvsem oskrbnica Anica Lotrič, ki letos že deveto leto skrbi, da so gostje postreženi in s postrežbo tudi zadovoljni. Ob koncu tedna oskrbnikom priskočimo na pomoč tudi člani upravnega odbora in tako pomagamo pri delu v času največjega obiska kočje.

Ni pa samo kočja tista, ki nas zaposluje in daje smisel in vsebino delovanju planinskega društva. Še mnogo je dejavnosti, ki jih velja omeniti, čeprav so nekako skrite ali pa vsaj manj vidne, ne pa tudi manj pomembne.

Ena teh dejavnosti je prav gotovo vzgoja mladih planincev. Že v prejšnjih obdobjih je včasih bolj intenzivno, včasih pa tudi s kakšnim presledkom, v osnovni šoli Železniki potekala planinska šola oziroma planinski krožek. Potrjeno je bilo dejstvo, da dobra razlaga že v zgodnjem obdobju pokaže učencem nov pogled na planinstvo in hojo v naravi ter spodbudi potrebo po primerni rekreaciji. Zaradi tega smo leta 2000 ponovno spodbudili delovanje planinskega krožka na osnovni šoli v Železnikih.

Na planini
Lipanca.

Krožek prav dobro uspeva, saj ga v zadnjih letih obiskuje preko 30 učencev. Zasluge za to ima tudi odlična ekipa mentorjev in vodnikov, ki znajo pritegniti mlade, jim pokazati prednosti hoje v planine in lepote, ki jih čakajo na vsakem koraku. Pogosto marsikateri sedaj že odrasel in uveljavljen gorohodnik pove, da ga je v to družčino pripeljal prav dobro organiziran planinski krožek v času, ko je bil še nadebuden učenec v osnovni šoli. Če to vsaj delno drži, se nam za nadaljevanje planinstva ni bati.

Naslednja dejavnost, ki nam že kar nekaj desetletij zelo dobro uspeva, je izletništvo. Vsako leto organizira naše društvo obilico izletov različnih težavnosti. Med njimi je največ enodnevnih, vsako leto pa organiziramo tudi kakšen dvodnevni izlet. Letos bo to izlet na Montaž in Viš, visoka in lepa vrhova v neposredni bližini naše zahodne meje. Njuni imeni kažeta na slovenske korenine ljudi, ki so že v davni preteklosti živeli v njuni senci.

Z namenom predstavitve svoje raznovrstne dejavnosti izdaja Planinsko društvo za Selško dolino Železniki v zadnjih letih lično brošuro. V njej so podrobni opisi vseh planiranih izletov, težavnostna stopnja, čas hoje, vodniki in vsi ostali zanimivi podatki. Poleg opisa izletov pa so v brošuri zbrani tudi vsi podatki o članarini, podrobni podatki o množič-

nih in tradicionalnih akcijah in še kaj bi se našlo. Da bi bila brošura čim bolj dosegljiva, jo je možno brezplačno dobiti v Krekovi koči na Ratitovcu in v društveni sobi.

Ko smo že pri tem, je prav, da povemo nekaj besed tudi o društveni sobi. Dolga leta smo se selili po različnih prostorih in vedno znova se je pojavljal problem, kje imeti arhiv, kje organizirati sestanke, kam povabiti slučajnega sogovornika. Končno smo se odločili in najeli prostor v združenem domu na Češnjici. V tem prostoru se sedaj odvijajo vsi tisti dogodki, zaradi katerih smo se včasih selili iz stavbe v stavbo in celo iz kraja v kraj. Društvena soba je postala prijeten kotiček, kjer se v prvi vrsti lahko pogovorimo s člani, kjer je prostor za sestanke in dogovore ter mesto za arhiv, ki je postal v vseh teh letih že kar obsežen, čeprav vedno znova ugotavljamo, kaj vse se je na žalost za vedno izgubilo. Poleg tega imamo v njej nekaj planinske literature na vpogled, nekaj pa tudi za prodajo. Po treh letih je postala ta soba nepogrešljiv prostor za dobro delovanje društva.

Naslednja dejavnost društva, ki je skoraj nevidna, če dobro deluje, in toliko bolj opazna, če ne, je varstvo narave. Bila so leta, ko je pri društvu delovala celo posebna sekcija z izšolanimi člani, ki so skrbeli

Varstvo narave je pomembna dejavnost društva.

predvsem za zaščito gorskega cvetja. Mogoče uspeh takih akcij ni bil vedno največji, vsekakor pa je veliko storjenega, če vsaj nekaj ljudi razmišlja o problemih, ki jih posameznik ali manjša skupina, kot je na primer društvo, lahko pomagata rešiti. Ne moremo veliko storiti proti globalnemu segrevanju ozračja, pri velikih projektih in gradnjah, prav lahko pa vsak posameznik prispeva svoj delež pri navideznih mlenkostih, ki pa ob upoštevanju večine lahko dajo velike rezultate in imajo vpliv tudi na tiste, ki se prej niso zmenili za problem. Ena od takih stvari je še vedno varovanje gorskega cvetja. Čeprav so časi, ko je bilo skoraj nujno, da je vsak, ki je odšel malo višje v planine, s seboj prinesel šopek najlepšega planinskega cvetja, vsaj delno za nami, je problem še vedno pereč. V visokogorje namreč hodi vedno več ljudi in čeprav le-ti manj trgajo cvetje, kot so ga pred desetletji, je na račun velikega števila obiskovalcev potrzanega cvetja lahko celo več kot prej. Zavedati pa se moramo, da ima tudi narava svoje meje, da vejica rabi nekaj let, da zacveti, in da bo rastlina prej ali slej odmrla, če jo ne bomo pustili, da bi odcvetela, naredila seme in se normalno razmnoževala. Vsi pa že vnaprej vemo, da bo cvetje, če ga bomo utrgali, v nekaj urah ali nekaj dneh, saj je vseeno, ovenelo in ga bomo vrgli v smeti. V teh časih brezob-

zirne potrošniške miselnosti, ki nam jo dan za dnem vcepljajo v glavo, bi to storili še toliko prej.

Druga dejavnost na področju varovanja narave je osveščanje obiskovalcev, da je treba vsakršno embalažo, ki so jo prinesli s seboj, prav tako tudi odnesti. Tudi na tem področju se je stanje bistveno izboljšalo od časov izpred nekaj desetletij, vendar velja podobno kot pri cvetju tudi tukaj. Obiskovalcev je več, in čeprav vsak posameznik pusti za seboj manj kot včasih, je skupna količina odpadkov lahko sedaj celo večja. Če pri varovanju gorskega rastlinja lahko le z različnimi propagandnimi in informativnimi akcijami spodbujamo planince, da spremenijo svoj odnos do gorskega sveta, je na področju onesnaženja s smetmi poleg osveščanja potrebna tudi akcija. To pomeni: odstraniti in pobrati smeti, ki so ostale za tistimi, ki nočejo upoštevati dobronamernih sugestij in jim iz rok vseeno pade ta ali ona stvar: tu papirček od bombona, tam papirni robec, čez nekaj časa pa še kakšna plastenka. Vse to so stvari, ki bi rabile za normalni naravni razkroj leta ali stoletja. Zato jih je treba pobrati in odnesti tja, kamor spadajo – na smetišče.

Zelo moteče za okolico je onesnaževanje narave s hrupom. Vsi proizvajamo hrup, vendar je ni bolj moteče stvari kot motor visoko na planini, med planinci, ki

Vinko Čemažar
pri markiranju.

so prišli tja, da bi si vsaj nekoliko oddahnili od ropota, ki ga dan za dnevno prenašajo. Če je motor pri tem še malo predelana kros verzija, je stvar že kar katastrofalna. Zato pomislimo na to, ko se bomo naslednjič peljali po razriti makadamski cesti, ki je namenjena le za gozdne traktorje, proti planinski koči, z dreves in občestnih skal pa nas bodo prijazno pozdravljale rdeče-bele markacije, ki kažejo smer vsem tistim, ki so pustili svoja vozila nižje in sedaj pešačijo in skušajo uživati, mi pa jih s svojim brnenjem motimo.

Še so stvari, ki spadajo v to široko razvejano področje, pri katerem se tudi na širšem družbenem področju dogajajo vidne spremembe. Ena od njih je tudi Natura 2000, na kar nas opozarjajo nove table na več mestih v okolici Ratitovca in Jelovice. To področje je namreč od leta 2000 vsaj delno zaščiteno s predpisi, ki veljajo za ta projekt.

Markiranje poti je ena od dejavnosti, ki so si jo člani društva postavili za cilj že takoj ob ustanovitvi pred 100 leti in ki traja še vedno. Planinske poti spadajo med osnovne objekte v planinstvu, in če so dobro označene in vzdrževane, je prijetna in varna hoja zagotovljena.

Dela na planinskih poteh nikoli ne zmanjka. Gozd se zarašča in zato je vedno znova treba obsekavati veje, ki zapirajo normalen prehod, ter čistiti in od-

stranjevati podrast. Naravne nesreče, kot so žledolomi ali vetrolomi, pa podirajo drevesa in ustvarjajo vsakovrstne in obsežne prepreke. Spomnimo se samo opustošenja zaradi žleda leta 1996 in obsežnega vetroloma na Jelovici leta 2006. Poleg omejenega so tu še zemeljski udori in seveda erozija, ki stalno koplje in razdira poti. Obnavljati je treba markacije, ki zaradi obdelosti, sekanja dreves ali drugih vplivov postanejo slabo vidne.

Naše planinsko društvo vzdržuje približno 140 kilometrov planinskih poti. Glede na pozitivne odzive planincev, ki hodijo po teh poteh, vidimo, da je kljub veliki dolžini poti to delo dobro opravljeno.

Pri naštevanju dejavnosti ne smemo pozabiti tudi množičnih akcij, ki jih organiziramo.

Če bi skušal tradicionalne akcije opisati po vrstnem redu, kot si med letom sledijo, bi prišli nekako do naslednjega razporeda:

Zimski rekreativni pohod Železniki–Ratitovec–Dražgoše

Pohod je vedno izpeljan drugo nedeljo v januarju, ne glede na vremenske razmere. V začetku je pohod organizirala planinska sekcija Jelovica iz

Zimskega pohoda Železniki-Ratitovec-Dražgoše se udeležuje veliko planincev.

Škofje Loke ob sodelovanju planinskega društva Železniki. Tako je bil pohod trasiran in prvič izpeljan leta 1986. V organizaciji planinske sekcije Jelovica je bil organiziran petkrat, kar pomeni, da je bil zadnjič leta 1990. Pohod se je takrat pričel na Prtovču. Trasa je zatem vodila preko Gladkega in Kosmatega vrha do kmetije Novak. Od tam so se pohodniki spustili v dolino potoka Češnjica in se zatem povzpeli v Dražgoše.

Tradicija tega pohoda je bila zatem začasno prekinjena in se je ponovno obnovila leta 2000 v organizaciji planinskega društva Železniki in športnega društva Dražgoše. Od tedaj je pohod organiziran vsako leto. Delno je bila spremenjena tudi prvotna trasa, saj se pohod sedaj začne ob 24. uri pred bazenom v Železnikih. Zatem se pohodniki v strnjeni koloni odpravijo do Prtovča in naprej do Krekove kočice na Ratitovcu. Tam je prvi malo daljši postanek in počitek. Ko se pohodniki nekoliko oddahnejo, se pohod nadaljuje preko Kosmatega vrha in Jese novca do Rastovke na Jelovici, kjer je spet kratek postanek. Običajno se v času, ko pohodniki pridejo na Rastovko, zdani. Zadnji del poti preko Vratnega roba, planine Kališnik do Dražgoš torej poteka podnevi. Pohod je zaradi tega, ker večji del poti opravijo pohodniki ponoči in ker je organiziran v času, ko je

običajno najhujša zima, eden najzahtevnejših skupinskih pohodov. Zato se ga lotevajo le dobro pripravljene in opremljene planince.

Število udeležencev na prvih pohodih se je od leta 1986, ko je bilo pohodnikov 8, povzpelo na 31 udeležencev v letu 1990. V drugem obdobju se je potem število udeležencev hitro povečevalo od 25 udeležencev v letu 2000 do 214 udeležencev leta 2007.

Akcija Prijatelj Ratitovca

To akcijo bi težko razvrstili v določen termin, saj poteka celo leto. Prvič je bila organizirana leta 1991 z namenom, da bi vsi planinci, ki želijo večkrat priti na Ratitovec, imeli tam posebno knjigo, v katero bi lahko vpisovali svoje vzpone. Že v začetku je bila postavljena spodnja meja potrebnih vpisov, ki jo mora vsak, ki želi v akciji regularno sodelovati, izpolniti. Prvi dve leti je bila ta meja 10 vzponov, potem pa se je povečala na 15. Število udeležencev je zelo hitro naraščalo, tako da je to trenutno najbolj množična akcija našega društva. Število udeležencev se vsako leto povečuje, prav tako se povečuje skupno število vpisov. Marsikomu je postal obisk Ratitovca skoraj

Na Jakobovo nedeljo se planinci znajo poveseliti.

vsakodnevno doživetje in za vzpon ne izbira ne vremena in letnega časa, ne ure dneva in ne lastnega razpoloženja. Med udeleženci je že precej takih, ki so se v okviru akcije povzpeli na Ratitovec že večtisočkrat, kar nekaj jih je, ki so v enem letu prišli na vrh prav vsak dan, letos pa je Zofka Tolar zaključila serijo 1000 neprekinjenih obiskov, brez enega samega izpadlega dneva. Uradna razglasitev rezultatov preteklega leta je vsakokrat drugo majsko soboto na Ratitovcu. Zadnjih 12 let dobe vsi udeleženci, ki so izpolnili normo, spominsko majico, najboljši pa še pisna priznanja in skromne nagrade. Vendar prav gotovo ni majica tista, ki spodbuja ljudi, da se akcije udeležijo. Spodbuda je predvsem veselje do hoje, rekreacije, druženja in sprostitve.

Planinska zabava Ratitovec raja

Vsakoletna prireditev pri Krekovi koči na Ratitovcu na Jakobovo nedeljo, zadnjo julijsko nedeljo, ima že dolgoletno tradicijo. Pred drugo svetovno vojno so na to nedeljo praznovali semenj na planini Pečana. Na tem srečanju so se zbrali predvsem lastniki živine, ki se je pasla na planini, pastirji in okoliški prebivalci s selške in z bohinjske strani Jelovice. Po

vojni je planšarstvo začelo počasi usihati, na Ratitovcu pa je bila v tem času zgrajena nova koča. S tem se je začel povečevati tudi obisk Ratitovca in tako se je tjakaj preselila tudi zabava, ki se je kasneje preimenovala v "Ratitovec raja". Na zabavi se, podobno kot nekoč, zberejo predvsem okoliški prebivalci z bohinjske strani, iz Sorice in ostalih vasi na južnem pobočju, obiskovalci iz Selške doline, vedno pa jih mnogo pride tudi iz naselij na severovzhodnem delu Jelovice – področje od Jamnika do Besnice. Torej je to pisana družčina prijateljev, ki združijo prijetno poletno turo na Ratitovec s planinsko zabavo.

Rekreativni pohod na Ratitovec

Tudi ta pohod ima že dolgo zgodovino, saj je bil prvič organiziran leta 1977, neuradno pa že leto prej. V tistem času je bila tendenca organizirati več različnih množičnih pohodov, ki bi bili razmeroma enakomerno porazdeljeni tako po lokacijah kakor tudi po času. S tem naj bi spodbudili občane, da bi čim več hodili. Kot rečeno, je to vsakoletni pohod, kar pomeni, da je bil organiziran že več kot 30-krat.

Pohod je vedno organiziran prvo nedeljo v septembru in se ne prestavlja, četudi vreme ni najbolj

še. Na pohodu se vodi evidenca udeležencev. Tako se je prvega pohoda udeležilo le 218 pohodnikov, zatem pa se je udeležba hitro povečevala. Leta 1979 je bilo zabeleženih preko 1000 udeležencev, leta 1980 pa že preko 2000. Leta 1986 je bila udeležba rekordna, in sicer 2712 pohodnikov. Potem je število udeležencev začelo počasi upadati in je nihalo med 1000 do 1500, v zadnjih letih pa se rekreativnega pohoda na Ratitovec udeleži med 500 in 1000 planincev. Leta 2006 je bil pohod organiziran tridesetič. Dva naša člana – Franc Eržen in Marko Habjan, sta se udeležila prav vseh pohodov in v priznanje dobila posebno diplomo. Tudi vsi ostali udeleženci pohoda dobe za večkratno udeležbo spominske značke oziroma plakete.

Akcija Na 100 vrhov za 100-letnico društva

Akcija je bila zamišljena kot nekakšno podaljšano praznovanje visokega jubileja našega društva. Začela se je 1. junija 2004, ko smo praznovali 50-letnico otvoritve po vojni zgrajene kočice na Ratitovcu, in bo trajala do 1. junija 2007, to je do leta, ko praznujemo 100-letnico ustanovitve društva. Težko je napovedati, koliko planincev bo v predvidenih treh letih zaključilo akcijo in obiskalo 100 vrhov oziroma planinskih koč, saj ob pisanju tega prispevka akcija še ni zaključena. Jasno pa je, da je spodbudila predvsem planince našega društva, da so veliko bolj kot pred

Knjižica Na 100 vrhov za 100-letnico društva.

tem začeli obiskovati tudi bolj oddaljene dele Slovenije. Marsikdo je pri tem pogledal tudi čez mejo in v svoj dnevnik pritisnil žig katerega od tujih vrhov. Udeležilo pa se je tudi kar precej pohodnikov iz drugih društev. Marsikdo si namreč postavi višji cilj, kot je osvojitve tega ali onega vrha. Želi prehoditi to ali ono transverzalnno pot z vso množico planinskih vrhov in drugih točk. Pri tem spoznava vrsto lepot, ki bi mu bile sicer skrite. In s tem je glavni namen takih akcij dosežen.

Na spodnji fotografiji je predstavljen skoraj celoten upravni odbor, ki trenutno vodi društvo in skrbi za izvedbo zastavljenih ciljev.

Sedijo od leve proti desni:

Vinko Rant – podpredsednik, Tomaž Eržen, Anton Nastran – blagajnik, Rado Goljevšček – tajnik, Majda Gortnar – zapisnikarica, Alojz Lotrič – predsednik, Majda Prelec, Vinko Demšar, Lojze Koblar – predsednik častnega razsodišča, Anton Gartner – predsednik nadzornega odbora in Vinko Čemažar – vodja markacistov.

Stojijo od leve proti desni:

Franc Lukančič, Ivan Biček, Srečo Bertoncelj, Primož Šmid – vodja mladinskega odseka, Franc Oman – gospodar, Tomaž Demšar, Jože Pfajfar, Franc Trojar – ekonom, Matevž Tušek.
Manjkata: Veronika Benedičič – vodja vodnikov in Jože Oman.

Naj na koncu naštejemo še prireditve, s katerimi bomo letos počastili visoko obletnico obstoja. V ta sklop spada 10 prireditev, ki so razporejene od začetka leta do jeseni. Nekatere od njih so športnega značaja, nekaj pa je slavnostnih s kulturnim pridihom.

Med športne prireditve spadajo:

PIREDETEV:	DATUM:
zimski rekreativni pohod na Ratitovec	13. in 14. januar 2007
rekreativni turni smuk Soriška planina-Ratitovec-Prtovč	18. marec 2007
zimski pohod Soriška planina-Ratitovec-Železniki	31. marec 2007
razglasitev akcije Prijatelj Ratitovca	12. maj 2007
prikaz plezanja pod Sušo	19. maj 2007
kolesarjenje okrog Ratitovca	25. avgust 2007
rekreacijski pohod na Ratitovec	2. september 2007

Med kulturne dogodke, ki bodo obeležili 100-letnico obstoja društva, pa bi lahko uvrstili:

PRIREDITEV:	DATUM:
razstava ob 100-letnici društva v muzeju v Železnikih	otvoritev 1. junija 2007
slavnostna akademija v kulturnem domu v Železnikih	16. junij 2007
praznovanje 100-letnice na Ratitovcu	29. julij 2007

V počastitev visokega jubileja smo izdali tudi zbornik, v katerem je podrobno opisana vsa dolga in zanimiva zgodovina Planinskega društva za Selško dolino Železniki. Množico zgodovinskih podatkov in vse aktualne informacije pa si lahko ogledate na naši internetni strani:

<http://www.pd-zelezniki.com>.

Kot je razvidno iz napisanega, je Planinsko društvo za Selško dolino Železniki danes vitalen sto-

letnik s svojo razgibano in zanimivo zgodovino, delovno in z dejavnostmi bogato sedanjostjo ter z jasnim pogledom v prihodnost. Upamo in želimo si, da bo še dolgo izpolnjeval naloge, ki si jih je zastavil in zaradi katerih obstaja.

Foto: arhiv Planinskega društva za Selško dolino Železniki